

SVEUČILIŠTE U SPLITU
KATOLIČKI BOGOSLOVNI FAKULTET

VJERA I SPORT U SUSRETU

XXIII. MEĐUNARODNI TEOLOŠKI SIMPOZIJ
19. – 20. listopada 2017.

KNJIŽICA SAŽETAKA

Velika dvorana Katoličkoga bogoslovnog fakulteta
Zrinsko-frankopanska 19 – SPLIT

Dekan

prof. dr. sc. Anđelko Domazet, v.d.

Povjerenstvo za organiziranje znanstveno-teoloških simpozija:

izv. prof. dr. dr. sc. Ilica Žižić, predsjednik

prof. dr. sc. Ante Vučković

prof. dr. sc. Mladen Parlov

izv. prof. dr. sc. Jadranka Garmaz

doc. dr. sc. Domagoj Runje

Tekst uredila

Višnja Milanović Radić, dipl. theol.

Grafička priprema

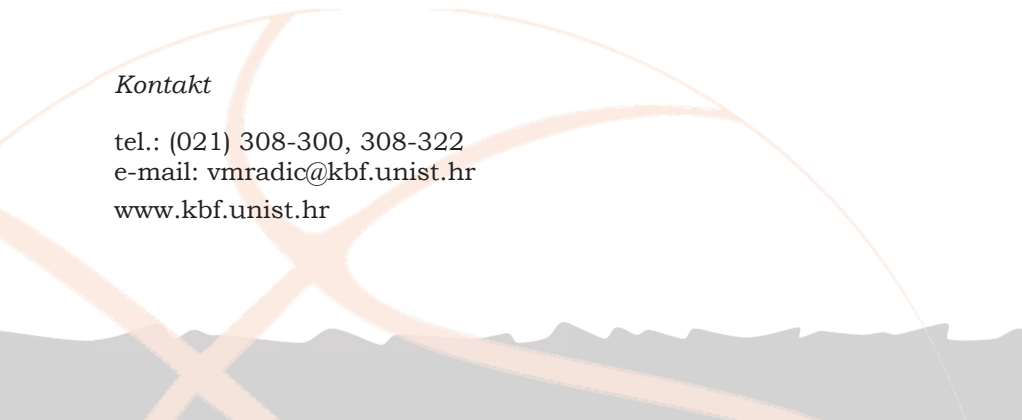
Paola Jukić

Kontakt

tel.: (021) 308-300, 308-322

e-mail: vmradic@kbf.unist.hr

www.kbf.unist.hr

ČETVRTAK, 19. listopada 2017.
17.00 – 18.30

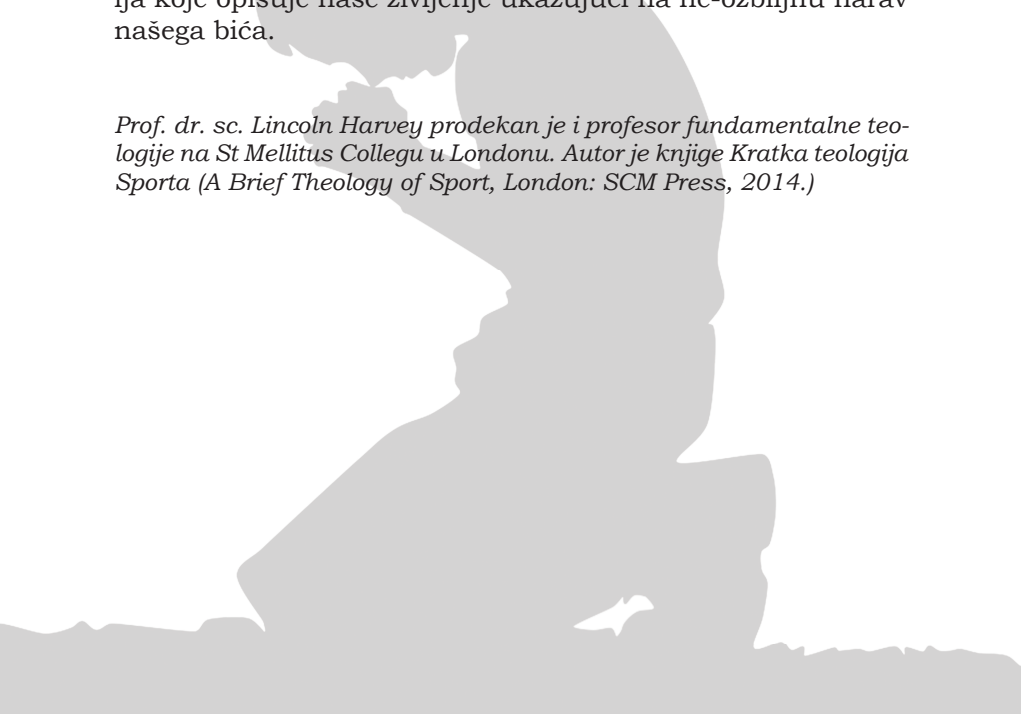
“Sjetimo se da smo igračke”: sport u teološkoj perspektivi

LINCOLN HARVEY

St. Mellitus College, London, Ujedinjeno Kraljevstvo

Ovo će uvodno predavanje razmatrati sport iz teološke perspektive. Oslanjajući se ponajprije na nauk o stvaranju *ex nihilo*, najprije ćemo identificirati kontingentnu narav bića tvrdnjom da se najbolje shvaćamo kao ‘igračke’, kao oni koji su pozvani na blagdanski oblik življenja i na bogoštovanje. Zatim ćemo, analizom naravi natjecateljskog sporta, doći do toga kako je sport najbolje shvatiti poput liturgijskog slavlja koje opisuje naše življenje ukazujući na ne-ozbiljnu narav našega bića.

Prof. dr. sc. Lincoln Harvey prodekan je i profesor fundamentalne teologije na St Mellitus Collegu u Londonu. Autor je knjige Kratka teologija Sporta (A Brief Theology of Sport, London: SCM Press, 2014.)

PETAK, 20. listopada 2017.
9.00 – 10.15

Sport, igra, svrhovitost

IVANA ZAGORAC i MATIJA MATO ŠKERBIĆ
Filozofski fakultet, Sveučilište u Zagrebu

Priroda veze između sporta i igre predmet je brojnih rasprava. Teorije se kreću od tvrdnje da je svaki sport igra (dok svaka igra nije sport), pa do stavova koji dokidaju svaku vezu između modernog sporta i igre. U prvome dijelu rada razmotrit ćemo elemente igre koji izazivaju ponajviše prijevora u kontekstu sporta: njezinu samosvrhovitost, odvojenost od 'stvarnog života', neozbiljnost i potrebu za fantazijom. U drugome dijelu rada usmjerit ćemo se na koncepciju 'duh igre' te je usporediti s podjednako fluidnom koncepcijom 'duha sporta'. Ono što motivira ovaj rad jest uvid da i igra i sport, oba naizgled prozaična i u sebi zatvorena fenomena, polaze od pretpostavke vlastite svrhovitosti. Štoviše, ponešto hrabrija tvrdnja mogla bi ustanoviti da upravo uvid u samosvrhovitost obaju fenomena može imati pozitivne implikacije u potrazi za smislom i u širem kontekstu.

Doc. dr. sc. Ivana Zagorac docentica je na Odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Diplomirala je filozofiju i pedagogiju, a 2012. obranila doktorski rad iz filozofije. Predaje kolegije iz područja etike, bioetike, filozofije odgoja i filozofije sporta. Predstojnica je Katedre za filozofiju odgoja. Znanstveno se usavršavala na sveučilištima u Dortmundu i Bochumu, Njemačka, kao Marie Curie Newfelpo stipendistica. Objavila je 20-ak znanstvenih članaka i poglavlja u knjigama te je urednica ili suurednica triju zbornika radova. Glavna je i odgovorna

urednica znanstveno-stručnog časopisa za filozofiju odgoja »Metodički ogledi«. Suurednica je Biblioteke Sabranih djela Pavla Vuk-Pavlovića (Hrvatsko filozofsko društvo, Zagreb, 2007. –2016). Bila je tajnicom i članicom programskih ili organizacijskih odbora brojnih konferencija. Aktivno sudjeluje u projektima za popularizaciju znanosti.

Matija Mato Škerbić doktorand je na poslijediplomskom doktorskom studiju filozofije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Predaje filozofiju i povijest na više varaždinskih srednjih škola te ima status profesora mentora. Sudjelovao je u izvođenju nastave iz područja filozofije sporta na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a surađuje i u izvođenju nastave na Fakultetu organizacije i informatike Sveučilišta u Zagrebu. Dugogodišnji je član stručne radne skupine iz filozofije pri Nacionalnom centru za vanjsko vrednovanje obrazovanja. Objavio je 10-ak znanstvenih i stručnih radova te izlagao na brojnim konferencijama u zemlji i inozemstvu. Bio je članom više istraživačkih skupina na znanstvenim projektima te projektima vezanima uz popularizaciju znanosti, a sudjeluje i u radu Znanstveno-istraživačkog odbora »Bioetika i sport« pri Znanstvenom centru izvrsnosti za integrativnu bioetiku.

Pavlova uporaba športskog rječnika i metafora. Ciljno usmjereno ljudsko / kršćansko djelovanje

MARINKO VIDOVIĆ

Katolički bogoslovni fakultet, Sveučilište u Splitu

Kao baštinik i dobar poznavatelj helenističkoga svijeta u čiju kulturu pripada i organiziranje raznih športskih natjecanja, Pavao je jedini novozavjetni pisac koji obilnije rabi športsku metaforiku u izricanju i prenošenju svojih stavova i teoloških ideja. Autor u ovom radu književnom i kontekstualnom analizom istražuje sve športskim motivima bogatije Pavlove tekstove (1 Kor 9, 24–27; 1 Sol 2, 1s.19; Fil 1, 27–30; 2, 16; Gal 2, 1s; 5, 7; Fil 3,12–16; 4, 1.3; Rim 9, 16; 15, 30), uočavajući njihovu povijesnu ukorijenjenost i misaonu nosivost. Gotovo svi tekstovi sa športskom metaforikom – a Pavao je rabi u gotovo svim svojim izvornim spisima, od prvoga do posljednjega – premda ne na isti način i s istom težinom, odražavaju Pavlova parentetska, posebno autoegzemplarna nastojanja u oblikovanju kršćanskoga ponašanja svojih naslovnika. To je ponašanje kao i Pavlov život i vjerovjesničko djelovanje obilježeno pravilnom uporabom slobode koja ne zaobilazi, već integrira odricanje, samosvladavanje i disciplinu; maksimalnom zauzetošću, upornošću i trudom; dinamikom koja se probija od starta do cilja, računajući i s neuspjehom; koncentriranošću na bitno; odvažnošću, neustraivošću i nadom; pravilnošću i poštovanjem pravila; brigom o drugom i drugačijem u poštovanju svakoga; uvježbanošću, borbenašću i izdržljivošću sve do smrti; ciljnom usmjerenošću svekolikoga ljudskoga / kršćanskog djelovanja. Športskom metaforikom, posebno vrlo čestom metaforom trčanja a onda i šakanja, Pavao inzistira na ciljnoj usmjerenosti kršćanskoga života koji nikada nije siguran u uspjeh i koji uvijek strepi pred mogućim neuspjehom. Šport kao i vjera ne poznaju sustav osiguranja i sigurnosti. Maksimalna zauzetost oko cilja, rad na sebi i usmjerenost života samo su

pretpostavke kojima ljudi otvaraju prostor Bogu za ostvarenje njegovih obećanja. Konačni uspjeh kršćanskoga života stvarnost je konačne Božje prosudbe i u konačnici njegove milosti. U kršćanskom životu, za razliku od športa, nagradu ne dobiva samo najbolji pojedinac, nego svi koji stignu do cilja. Naime, i kada rabi športske metafore, Pavao ih modificira i udaljava se od njih svojim uvjerenjem o Božjem spasiteljskom zahvatu u Kristu. U zaključku autor ističe Pavlovo uočavanje povezanosti i sličnosti / jednakosti športskog i vjerničkog ponašanja. Šport promiče samopouzdanje, određene vrijednosti, norme i ideale, poštovanje pravila, timski rad, hrabrost, odvažnost, duh pobjede i gubitništva, vježbanje volje u svakom smislu, a bez toga ni vjera u Boga koji se objavio u Kristu, a posebno njome prihvaćen vjernički način života ne mogu opstati. U športskoj težnji koja se u suvremenom olimpijskom duhu definira kao uvijek jače, više i brže moguće je, pavlovskim pogledom, vidjeti horizont transcendentnog iskustva i želje, odnosno eshatonske usmjerenosti vjerničkih nastojanja i života. Šport je za Pavla, kao i život, zauzetost oko cilja koji je u budućnosti, ali Božjoj i u konačnici o Bogu ovisnoj.

Prof. dr. sc. Marinko Vidović svećenik je Splitsko-makarske nadbiskupije, zaređen 1987. Studij teologije završio je u Splitu, a poslijediplomski studij na Papinskom biblijskom institutu u Rimu i na Teološkom fakultetu Papinskog sveučilišta Gregorijana. Redoviti je profesor (u trajnom zvanju) biblijskih predmeta na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu i pročelnik Katedre Svetoga pisma Novoga zavjeta. Član je Hrvatskoga biblijskoga katoličkog djela i Europskog društva katoličkih teologa. Autor je više knjiga te niza studija i znanstvenih i stručnih članaka egzegetske i biblijsko-teološke tematike.

PETAK, 20. listopada 2017.
10.30 – 11.45

Vjera u istraživanju mladih

BORIS MILAVIĆ

Kineziološki fakultet, Sveučilište u Splitu

Zbog vrlo važne uloge koju ima u životu mnogih pojedinaца vjera u nekoliko posljednjih godina postaje sve češće predmetom istraživanja, kako u općoj populaciji tako i u kliničkom okruženju. U društvenim istraživanjima vjera se najčešće definira kao snaga religijskih vjerovanja ili kao intrinzična religioznost. U ovom radu bit će prikazane najčešće korištene mjere vjere rabljene u istraživanjima, poput Upitnika snage religijske vjere sv. Klara (Plante i Boccaccini, 1997.) i Religijskog indeksa sveučilišta Duke (Koenig i Büssing, 2010.). Zbog višestruke kulturalnosti zapadnih društava u kojima su nastali ti su upitnici najčešće konstruirani za mjerenje vjere u osoba koje mogu pripadati i različitim denominacijama unutar jedne religije, i različitim religijama. Prikazat će se i osnovni nalazi o utvrđenim relacijama između mjera religioznosti i različitih psihologijskih konstrukta u općoj populaciji i nekim kliničkim populacijama, a posebice na populacijama mladih i sportaša. Primjerice, utvrđena je pozitivna povezanost između snage religioznosti i samopoštovanja ispitanika (primjerice, Johnson&MuUins, 1990.; Plante&Boccaccini, 1996., te drugi), kao i između snage religioznosti s percipiranim suočavanjem, s nadom i s optimizmom kao mjerama pozitivne psihologije (Sherman i sur., 1999., Storch i sur., 2004.). Predstaviti će se i rezultati istraživanja vjere provedenih u hrvatskom društvu. Na kraju, predložiti će se smjernice i mogući istraživački problemi za provedbu budućih istraživanja.

Dr. sc. Boris Milavić docent je u interdisciplinarnom području znanosti (izborna polja: psihologija i kineziologija) na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Splitu od 2016. godine. Kao dobrovoljac sudjelovao je u Domovinskom ratu nakon kojeg ostaje kao djelatni časnik vojno-psihološke struke na dugogodišnjoj službi u Hrvatskoj ratnoj mornarici. Svoja istraživanja provodi u području kineziološke i vojne psihologije, kao i u području primijenjene kineziologije. Bavio se sportom (košarkom i jedrenjem), a bio je aktivan i kao košarkaški sudac i kao trener. Od 1998. godine uspješno psihološki priprema mlade i odrasle sportaše, a radio je sa sportašima iz više različitih sportova (plivanje, atletika, kuglanje, veslanje, košarka, tenis i drugi).

Sport u svjetlu vjere: koji odrazi na području odgoja?

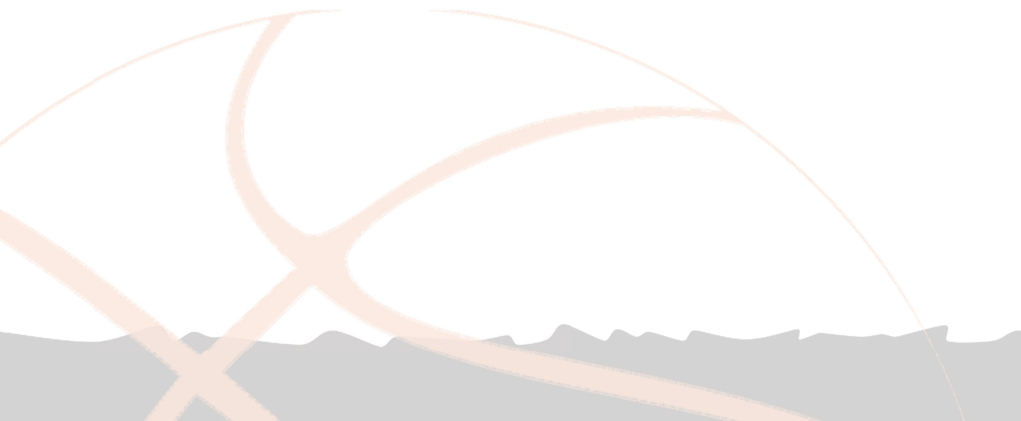
PAOLO CREPAZ

Salezijanski sveučilišni institut, Venecija, Italija

Nadahnujući se na gledištu pape Franje prema kojem je sport metafora života, postavlja se pitanje: koji su odnosi između vjere i sporta? Postoje li područja i ograničenja toj sinergiji? Sport može biti ključan za odgoj, jer omogućuje onome tko ga prakticira, osobito mladima, ali ne samo mladima, da se otvore događaju života, da kušaju prijeći granice, susrećući se s protivnikom na istoj razini, dajući više od sebe, otvarajući se, na neki način, onostranome.

Sport ima moć poučavanja u pozitivnim vrijednostima; on obogaćuje življenje. Svaki od nas koji igramo, poučavamo, organiziramo i podupiremo sport, može se preobraziti preko sporta kao i da preobrazuje druge putem sporta.

No postoje li preduvjeti da se to ostvari? Jesu li nužna načela na kojima se valja nadahnjivati? Može li vjera osvjetlati sport? I koji su odrazi na području odgoja? O tim pitanjima prigode za razmišljanje i svjedočenje ne manjkaju: sport je *askesis*, asketsko iskustvo, odnosno, djelovanje preobrazbe tijela i duha; sport je *paideia*, odnosno, opći odgoj; sport je put odgoja koji se ne temelji na uvođenju, nego na *e-ducere*, izvlačenju onoga što u osobi postoji; sport je natjecanje u kojem *cum petere* znači zajedničko traganje za ciljem.

Dr. Paolo Crepaz liječnik je, kirurg, specijaliziran u sportskoj medicini i terapiji i rehabilitaciji. Živi u Italiji, u gradu Trentu. Oženjen je. Supruga im je rodila šestero djece a snahe četiri unuka. Predsjednik je sportskih liječnika u pokrajini Trento, potpredsjednik Nacionalnoga olimpijskog komiteta u pokrajini Trento, profesor pedagogije sporta u Regionalnoj školi sporta. Sveučilišni profesor pedagogije sporta na specijalizaciji psihologije sporta na Salezijanskom sveučilišnom institutu u Veneciji. Bio je sveučilišni profesor pedagogije sporta na Papinskom lateranskom Sveučilištu u Rimu.

Slobodni novinar, urednik, izdavač. Autor preko 700 članaka o sportu u talijanskim i inozemnim časopisima; autor raznih izdanja objavljenih u izdavačkim kućama. Voditelj je centra studija Sportmeet for a United World.

PETAK, 20. listopada 2017.
15.00 – 16.15

Ritualizacija u sportu

IVICA ŽIŽIĆ

Katolički bogoslovni fakultet, Sveučilište u Splitu,
Papinski liturgijski institut Papinskog sveučilišta
sv. Anzelmo Rim

Prisutnost rituala u sportu široko je poznat fenomen. Ritualni uzorci opisuju kako igralačku bit sporta tako i njegove događaje. Pritom se nerijetko sport uspoređuje s religijom, osobito njezinim ceremonijalnim stilom, formaliziranim načinom ponašanja kao i blagdanskim nabojem. Sport i religija stoje najbliže jedno drugom ne samo po formalnoj sličnosti nego upravo po ritualnoj funkciji. Zalazeći u zajedničku kulturno-antropološku osnovu tako različitih ali usporedivih fenomena religije i sporta, predavanje će na temelju antropološke analize pokušati osvijetlati tri segmenta: ludičko oblikovanje (ekspresivna funkcija), sport kao ritualni sistem (transformativna funkcija) i sport kao ritualizirana emocija (estetska funkcija). Naposljetku, predavanje će pokušati odgovoriti na pitanje: pruža li sport zamjenske obrede današnjem društvu i ne nalaže li se on sâm, po svojem ritualnom ustroju, snazi i emociji, kao 'postmoderna religija'?

Izv. prof. dr. dr. sc. Ivica Žižić profesor je liturgike na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu u zvanju izvanrednog profesora i pozvani profesor antropologije na Papinskom liturgijskom institutu Papinskog sveučilišta sv. Anzelmo u Rimu. Teologiju je studirao u Splitu i Rimu gdje je magistrirao (2002.) i doktorirao (2005.) na Papinskom liturgijskom institutu. Doktorirao je antropologiju na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (2014.). Autor je pet knjiga, brojnih znanstvenih i stručnih članaka objavljenih u različitim domaćim i međunarodnim teološkim i filozofskim znanstvenim časopisima.

Šport i kršćanske vrijednosti u hrvatskom društvu

SAŠA CERAJ

Hrvatski olimpijski odbor

Članak donosi oblike promocije kršćanskih vrijednosti koje je, prema promišljanjima dr. Ivana Merza, u svoje temelje ugradio i programskim djelovanjem promicao Hrvatski orlovski savez. Idejom “oduhovljenja” čovjeka i stvaranjem društva utemeljena na kršćanskim vrijednostima, Merz se originalno suprotstavlja snažnom prodoru liberalizma 20-ih godina XX. stoljeća, prisutnog na poseban način u javnom životu i medijskom prostoru razdoblja. Uz odgovor na nova liberalna strujanja, Merz također nudi odgovor na jednostrano sagledavanje športa kao isključiva sredstva formacije kulta tijela, čime se u opasnost dovode moralne i etičke vrijednosti čovjeka. Jasno ističući povezanost tijela i duše, te ideju o potrebi materije poradi višeg, duhovnog reda, Merz dovodi tjelesno vježbanje u red askeze, originalno ga promatrajući kao formativni element pri stvaranju kršćanskog savršenstva. Hrvatski orlovski savez, sve do nasilna gašenja putem Šestosiječanjske diktature, ostvario je u tom smislu značajan uspjeh. Utemeljen na volonterskom radu članova i vodstva organizacije, uspješno je izbjegao uključivanje u kompleksne političke prilike razdoblja. Stoga se člankom predstavlja implementacija kršćanskih vrijednosti, utemeljenih na tjelesnom vježbanju, kao glavnom i najpopularnijem pojavnom obliku hrvatskog orlovstva, te se uspoređuje s aktualnim stanjem u hrvatskom športu danas. U tom smislu, komparativno se prikazuju vrijednosti antičkog športa kao nositelja i promicatelja ideje olimpizma – životne filozofije koja je, prema P. de Coubertinu, težila uspostavi uravnotežene cjeline kvaliteta tijela, volje i uma. Oslanjajući se na plemenitu grčku misao, olimpijski je diskurs nastojao ostvariti poveznice športa s kulturom i obrazovanjem, a u skladu s tjelesnom i moralnom izvrsnosti kakvu podrazumijeva grčki pojam *kalokagathia*, antička formacija utemeljena na

poštovanju univerzalnih etičkih načela danas se prepoznaje u kategorijama obostranog razumijevanja, prijateljstva, solidarnosti ili *fair play*a.

Dr. sc. Saša Ceraj rođen je 1974. u Zagrebu. Diplomirao je 1999. na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a doktorirao 2013. na Odsjeku za kroatistiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (studij hrvatske kulture), s disertacijom pod naslovom: „Doprinos dr. Ivana Merza i Hrvatskoga orlovskog saveza hrvatskoj kulturi, posebice tjelesnoj kulturi“ (mentor: prof. dr. sc. Božidar Nagy).

Profesor je tjelesne i zdravstvene kulture u više osnovnih škola (1999. – 2003.), te potom stručni suradnik i savjetnik za vrhunski šport u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa RH (2003. – 2009.). U Zagrebačkom športskom savezu stručni je suradnik u Odjelu za razvoj športa, te voditelj Odjela za programe Europske unije i međunarodnu suradnju (2009. – 2011.). Od 2012. zaposlen je u Hrvatskoj olimpijskoj akademiji Hrvatskog olimpijskog odbora u Zagrebu gdje od 2014. do danas obnaša dužnost ravnatelja Hrvatske olimpijske akademije HOO. Izvođač je nastave na izbornom kolegiju „Dr. Ivan Merz – odabrane teme“ (nositelj: prof. dr. sc. Božidar Nagy) na Studiju povijesti i Studiju sociologije Hrvatskoga katoličkog sveučilišta u Zagrebu. Vanjski je suradnik Kineziološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i stalni suradnik Ureda za doktorske studije i programe Odjela za znanost i tehnologiju Sveučilišta u Zagrebu. Član je Hrvatskog društva za povijest športa i stalni suradnik Hrvatskoga športskog muzeja u Zagrebu. Tajnik je Odbora Državne nagrade za sport „Franjo Bučar“ Hrvatskog sabora (2003. – 2009.), te stalni predstavnik Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa RH u The Advisory Group on Anti-Doping Vijeća Europe. Nacionalni je koordinator projekta potpisivanja UNESCO-ve Međunarodne konvencije protiv dopinga u sportu (Pariz, 2005.).

Dobitnik je posebnog priznanja Međunarodne federacije za školski šport (International School Sport Federation, 2006.), posebnog priznanja i medalje Estonian School Sport Federation (2006.), te priznanja i medalje Ministarstva obrazovanja i kulture države Izrael (2006.).

Objavljuje znanstvene i stručne radove, te sudjeluje na znanstvenim i stručnim skupovima u zemlji i inozemstvu, vezanim uz područje njegova istraživačkog interesa: povijesti športa i tjelovježbeno-kulturnih organizacija prve polovice 20. stoljeća, te povijesti olimpizma.

PETAK, 20. listopada 2017.
16.30-17.45

Antropotehnički imperativ. Uz Sloterdijkovu filozofiju vježbi

HRVOJE PETRUŠIĆ

Katolički bogoslovni fakultet, Sveučilište u Splitu

U radu se kritički analizira Sloterdijkova pojava antropotehnike kao temeljne antropološke kategorije s pomoću koje on tumači brojne fenomene od religije do sporta. Analiza polazi od autorove teorije imunizacije, izložene u njegovoj trilogiji *Sfere* (Sphären I – III: 1998. – 2004.), koja se pokazuje ključnom u razumijevanju njegova posthumanističkog mišljenja, čiji je recentan primjer djelo „Svoj život promijeniti moraš. O antropotehnici“. Posebnu pozornost usmjeravamo na filozofiju vježbanja unutar koje je oblikovano Sloterdijkovo shvaćanje religije, sporta te kulture u cjelini. Upravo oblikotvorna moć vježbanja, uzeta u svojim brojnim vidovima, predstavlja okosnicu čitave Sloterdijkove (post)antropološke misli.

Rođen 2. listopada 1980. u Splitu, od oca Tomislava i majke Ivanke, rođ. Odak. Osnovnu školu pohađao je u Splitu, Stobreču, Imotskom i Solinu. Maturirao je 1999. god. na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju a 2007. god. diplomirao na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Splitu. Trenutačno pohađa poslijediplomski studij (Kršćanstvo i suvremena kultura) na istoimenom fakultetu i poslijediplomski studij iz filozofije na Filozofskom fakultetu u Zadru. Stupanj licencijata stječe 2016. iz teologije radom: „Recepcija Pavlove misli u suvremenoj filozofiji: Badiou-Žižek“. Zaposlen je kao vjeroučitelj u Pomorskoj školi i Obrtno-tehničkoj školi u Splitu.

Ontologija nogometa

ANTE AKRAP

Katolički bogoslovni fakultet, Sveučilište u Splitu

Nogomet nije samo sportski, sociološki, politički, gospodarski nego i filozofski problem. Naime, o nogometu možemo razglabati u sklopu različitih filozofskih disciplina epistemologije, logike, etike, antropologije i ontologije. Nogomet je postao metafora ljudskoga života. Razmišljajući o nogometu, najpopularnijem sportu, ontologijskim ključem, pokušat ćemo odgonetnuti što to u nogometu, doista, jest, a što nije, i na koji način kao takav oblikuje čovjeka i njegov život. Albert Camus jednom je izjavio da je sve što je naučio o etici naučio igrajući nogomet. Je li nogomet, doista, suvremena filozofija života?

Doc. dr. sc. Ante Akrap rođen je 1968. godine. Filozofsko-teološki studij upisao je na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj, a završnu je godinu odslušao na Katoličkomu bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, gdje je i diplomirao 1993. Magisterij i doktorat upisao je i završio u Rimu na Papinskomu učilištu Antonianum, gdje je 1999. obranio doktorsku disertaciju iz filozofije. Od 2008. predaje na Katedri filozofije pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu.

